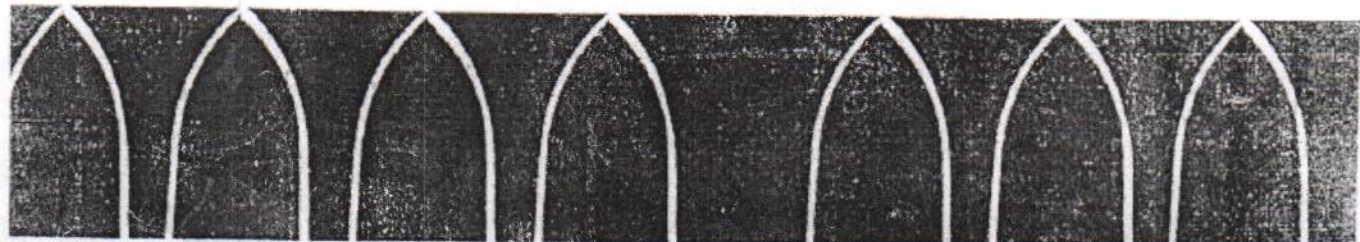

Zví
kov
ské
zprávy

DUBEN 2019

EDITORIAL

Vítám všechny čtenáře jarních Zvíkovských zpráv.

O obecních starostech i radostech vás pravidelně informuje starosta Josef Bárta. Koupaliště, koupaliště, koupaliště – toť je to, oč tu běží.

Někteří jste si již vyzkoušeli prošlápnuté boty na cestách, pěšinkách, cestičkách a potřikrát objevovali blížká, známá i méně známá místa pod dohledem místostarostky Barbory Šatné. Červená nad Vltavou se starobylým kostelíkem, Zbonín s atypickou mini hospůdkou, Lísek u Oslova s partyzánskou historií. Kam příště? Nechte se Bárou překvapit. K nezbytnému vybavení patří do batůžku vuřtíky buřtíky, chutnající na improvizovaném ohýnku a klacku skvěle. Dobrému našlápnutí zdar! Nejenom, že uděláte něco pro zdraví, ale utužíte i sousedské vztahy.

Příjemným setkáváním je také rukodělné tvoření. Vánoční věnce zdobily ne jeden vchod. Potěšily tvůrce, ale i mnoho okolojdoucích. Totéž se podařilo i s jarní a letní výzdobou. Vlastnoručně umotané proutěné věnce zdobí drobné keramické tvary, které si někteří z vás vytvořili při setkáních „Ruce v hlíně“. Na podzim s tímto úžasným materiálem budeme opět přátelé.

Při pletení pomlázek z osmi, či devíti proutků se zamotávaly prsty – zvláštní pocit, nikdo nebyl sám – sounáležitost, radost, společný cíl.

Mládí - všechno lehce pluje a běží, nemáte potřebu zajímat se o to, co bylo, žijete přítomností, nejbližší budoucností. Později zjistíte, že byste se chtěli zeptat na to či ono. A najednou není koho. Lopotíme se v archívech a hledáme kořeny svých rodů, historii známých míst, litujeme, že jsme neposlouchali, nenaslouchali, byli netrpěliví, trochu necitliví, nevnímaví.

Jedním z posledních zvíkovských pamětníků je pan František Lívanec, kterého vyzpovídal Jindřich Žydek .

Výňatek z knihy paní Jaroslavy Pixové nás také zavede do dob dávno minulých, k lidem, kteří zanechali v kraji nesmazatelnou stopu, ke stavením a mlýnům, které dávno neexistují, žijí ve vzpomínkách pomalu odcházející generace.

Je to jen malý nástin toho, co si budete moci v jarních novinách nalistovat. A víte, co všechno musí dělat jaro? Krásně to vystihl František Halas.

*Vytáhnout trávu z hlíny
a nazeleno natřít.
Načernit pěkně stíny
a všechno živé sbratřit.*

*Nachystat noty ptáčkům,
obléci nahé stromy,
vysmát se poškoláčkům,
pozlatit střechy, domy.*

*Všem hadům svléci kůži,
načesat řádně louky,
spočítat lístky růží
a pruty leštit brouky.*

*Rozmíchat v lese barvy
a kdeco zrána zrosit,
probudit v zemi larvy
a teplo do děr nosit.*

*Včeličkám květy sladit
a děcka nutit vstávat
a kočičkám hladit
a pečkám jádra dávat.*

Užívejte krásného jara, nasávejte jeho vůni a těšte se z každého dne. Na podzim s dalšími Zvíkovskými zprávami na shledanou.

Helena Žydková Smolková

Štěstí přeje připraveným...

Na toto úsloví jsem si vzpomněl při administrativě akcí, které bychom rádi letos zrealizovali. Při žádosti o dotace, které se podávají převážně začátkem roku, je třeba mít vše připraveno, včetně projektu, rozpočtu a případně potřebných vyjádření a povolení. Takže když bychom chtěli například příští rok s pomocí dotace dělat nový chodník, začít nyní s přípravami už by mohlo být skoro pozdě.

Nám se podařilo opravdu "za pět minut dvanáct" podat žádost o 80% dotaci na ministerstvo pro místní rozvoj za účelem přístavby budovy obecního úřadu. Stavět se bude na půdorysu staré garáže, která přijde zbourat. Záměrem této akce je vytvoření většího zázemí pro chod obce.

Z loňského roku jsme měli připravený projekt na opravu kamenného koryta, včetně vybudování schůdků, dřevěné lávky a pochozí plochy mezi rybníky.

Čekat budeme také na příslib spolufinancování výstavby vestavěné vyrovnávací nádrže na vodu pod velkým bazénem na koupališti (stávající začínají dosluhovat a také nestačí kapacitně) a zhotovení přírodních dřevěných převlékáren v areálu, které mají zvětšit komfort návštěvníkům. Na obě poslední zmiňované akce je podána žádost z krajských dotačních titulů.

A jako každý rok žádáme o dotaci na úroky z úvěru na čistírnu odpadních vod, kde nám zbývá zaplatit ještě 955 000 Kč. Tolik o žádostech, teď už jen to "šťěstí", abychom uspěli.

V běhu jsou samozřejmě rozjeté projekty z loňského roku.

8.dubna bylo předáno staveniště firmě VSHS Strakonice, která vyhrála výběrové řízení a vybuduje v "Jezevčinách" vrt na posílení vodního zdroje naší vodárny.

Ve spolupráci se Svazkem obcí regionu Písecko jsme opět za pomoci dotace nechali zpracovat pasporty veřejného osvětlení, vodovodu a kanalizace. Tyto dokumenty budou do budoucna dobrým pomocníkem.

V dokončovací fázi se také nachází aktualizace územního plánu naší obce, ke kterému se máte stále možnost vyjádřit.

Zmíním také probíhající mapování neboli digitalizaci pozemků našeho katastrálního území. Tato akce nespadá do kompetence obce, ale samozřejmě se dotýká většiny z nás. Předběžné šetření hranic již proběhlo, nyní bude následovat skutečné zaměření. Poté bude zpracován konečný návrh katastrální mapy, který bude možno v dané lhůtě připomínkovat.

V druhé polovině roku začne probíhat podobná akce, a sice pozemková úprava, která se týká zemědělských pozemků.

A samozřejmě také svépomocně stále pokračujeme s opravami a vylepšováním na koupališti, kde zdaleka není hotovo. Bohužel je také stále v řešení reklamace záměny folií (firma dodala jinou než nafaktovala). Ač jsme se snažili být maximálně vstřícní k řešení tohoto problému, aktuálně to vypadá, že vše směřuje k soudnímu sporu.

Jedna z plánovaných akcí, kterou se loni nepodařilo uskutečnit je výměna poškozených betonových sloupů veřejného osvětlení v ulici od č.p. 78 k č.p.82. Technické služby města Milevska, u kterých je výměna objednána již z kapacitních důvodů nezvládla. Výměna by měla proběhnout do léta.

Dále je ke zhotovení projektově i administrativně připraveno vybudování kanalizace souhradím u č.p. 32, aby bylo možné do budoucna napojení pozemků za zadní cestou. Zde jsme neuspěli u žádného dotačního titulu a budeme hledat další možnosti spolufinancování.

Finanční přehled akcí s dotační podporou plánovaných na r. 2019 :

Přístavba OÚ	874 000,- Kč	dotace	612 000,- Kč
Vrt v Jezevčinách.....	.945 000,- Kč	dotace	756 000,- Kč
Koryto mezi rybníky.....	493 000,- Kč	dotace	250 000,- Kč
Nádrž pod velkým bazénem.....	152 000,- Kč	dotace....	100 000,- Kč
Přírodní převlékárny.....	95 000,- Kč	dotace.....	75 000,- Kč
Pasporty.....	60 000,- Kč	dotace.....	55 000,- Kč
Územní plán.....	120 000,- Kč	dotace.....	120 000,- Kč
Celkem.....	2 739 000,- Kč		1 968 000,- Kč

Jestli se tedy podaří uspět se všemi žádostmi, bude se letos z investovaných **2 739 000 Kč** z obecního rozpočtu doplácet **771 000 Kč**.

Rozpočet také pamatuje na místní SDH, který letos obdržel 25 000 Kč na pořízení dvou uniforem a motorové pily.

A co dělat je také pořád ve vsi. V podzimních zprávách jsem psal o jedné neočekávané akci, a sice nutnosti vybudování nového obtoku ČOV. Z původně plánovaných nákladů ve výši cca 350 000 Kč jsme min. 100 000 Kč ušetřili, protože jsme si položení potrubí a šachet udělali sami.

Bude to náročný rok, ve kterém také musíme zabezpečit další sezónu provozování koupaliště. Nikdo nedokáže odhadnout, jaká bude, předpovědi jsou různé. My musíme počítat se všemi variantami a být na ně maximálně připraveni. Opravdu rád bych ve zprávách za půl roku psal, že se vše zdařilo s minimálními problémy.

Přeji Vám spoustu krásných dnů plných pohody a vzájemné tolerance

Josef Bárta
starosta

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Letos poprvé jsme v obci pořádali Tříkrálovou sbírku přes Oblastní charitu Písek – poskytovatel sociálně zdravotních služeb. Sběrka se uskutečnila 06. 01. 2019. Celkem bylo vybráno 4 624,- Kč. Byla jsem mile překvapena kolik peněz se mezi občany Zvíkova vybralo. Velký dík patří hlavně koledníkům:

Tomášovi Souhradovi, Davidovi Průšovi a Davidovi Hofmanovi, kteří měli připravenou koledu. Ani studené větrné počasí je od této akce neodradilo.

ZVÍKOVSKÉ VÝLETOVÁNÍ

Na Zvíkově se zrodila nová sousedská tradice. Skupinka občanů se celkem pravidelně vydává na pěší túry po blízkém i vzdáleném okolí za účelem protáhnutí těla a přátelském popovídání. Vždy přibližně 20 výletníků vybavených dobrou náladou vyráží od obecního úřadu po předem domluvené trase. Po cestě se pečou buřty. Délka výletů je různá. Zatím nejdelší byl 18 km ke kostelu sv. Bartoloměje z 12. století ze zaniklé Červené nad Vltavou, přestěhován o šest desítek metrů výš do Vůsí. Velký ohlas sklidila návštěva hospůdky, „U PASRNĚ“ v obci Zbonín, kam se určitě v létě vydáme na kole. Letáčky plánovaných výletů najdete vždy na informačních tabulích obce.

Barbora Šatná

CO BYLO

- Předvánoční dílnička. Děkuji všem, kteří přišli. Chvojové adventní věnce udělaly radost nejenom tvůrkyním. Někdo dal přednost věnci na vánoční stůl, někteří ho skryli za vraty svých vchodových dveří, jiní dali přednost vítacímu věnci na brance – všechny byly krásné a hlavně vlastnoručně vyrobené.
Díky Petrovi Grillovi za přisun krásných chvojových větví.
- Zvíkovští čerti se nám tentokrát zaběhli do Smetanovy Lhoty, přesto si „zlobivé“ i hodné děti včetně rodičů přišli na své.
- Nechyběla tradiční mikulášská pohádka divadélka Kašpárek z Českých Budějovic: Vánoce kocoura Mikeše.
- Koledy v kapliče svou troškou do mlýna tentokrát oživil i dospělí zpěváci pod vedením paní Terezky Januškové.
- Štědrý večer – napětí stoupá. Kde trochu ubrat? Sousedské odpolední poklábosení na návsi před Klimendovými si získává stále větší renomé.
- Paní Bára Šatná začala s turistickými výšlapy. Jedenkrát měsíčně si společně můžete protáhnout tělo. Společné putování se setkalo s velkým ohlasem.
- Na hasičský bál se chystali téměř všichni mladí. Hospodyně upekly dobroty do tomboly a tančilo se do rána.
- Jarní keramické dílničky a další s pletením pomlázek a proutěných věnců. Když se proutí kroutí, zakrouť se při tom občas i psýcha. Všichni vydrželi a odnesli si svá dílka.

Děkuji všem, kteří na dílničky napekli. Paní Blance Horákové za obsluhu a podporu.

CO BUDE

- Setkání u máje
- Vystoupení dětí ke Dni matek – 12.05.
- Tradiční cyklostezka – 11.05.
- Dětský den
- Zahradní slavnost v DD otevřena i Zvíkovákům
- Pivovarské Chmelobraní
- Záříjová projížďka parníkem
- Turistika s Bárrou
- Podzimní keramická dílnička
- Dílnička s chvojm (pokud ještě je)

PŘÍŠTÍ ROK NÁS ČEKÁ DVOUSETLETÉ VÝROČÍ OBCE – máte-li staré fotografie, nebo něco k zapůjčení, budeme rádi.

RUCE V HLÍNĚ, V PRSTECH PROUTÍ

Slovo keramika pochází z řeckého slova keramos, což bylo označení pro hlinu a hrnčířské výrobky. Používá se již 2000 let.

Vzkvétala zejména hrnčířská výroba, kdy se na hrnčířském kruhu tvořily různé druhy užitkových nádob, ale i ty si lidé od prvopočátku zdobili, takže nesplňovaly pouze striktně účel, ale byly i pro potěchu oka. A co teprve, když se přišlo na glazury – nepřekonatelní v nich byli Arabové se svými zlatými a modrými.

Na to, že se proutí krotí, že je pružným, ohebným, voňavým materiálem k výrobě potřebných, ale i ozdobných věcí přišli lidé dávno. Také košíkářství patří mezi nejstarší řemesla na světě. Logicky je ale obtížné, ne-li nemožné vypátrat, kde se objevilo poprvé, protože oproti hlíně, kameni, ale i dřevu podléhá nejdříve zkáze.

Dodnes se výroba keramiky, tvoření z proutí, předávají v tradiční i netradiční podobě dál, ale vesměs se jedná o umělecký počin, či drobnosti pro radost, jakýsi návrat ke kořenům.

Adventní chvojové větve zdobily po celou zimu mnohé vchody zvíkovských domovů. Vystřídaly je jarní větve z proutí s keramickými přízdobami. Tyto malé radosti k potěše své i kolemjdoucích vznikly pod rukama některých z vás.

Keramika i proutí oslovily všechny účastníky. Vytvořit si vlastní dílko, zapojit fantazii, vyčistit si hlavu, sledovat, jak se nám pod prsty hlína i pruty mění, ožívají, jak jim vdechujeme své já – to je radost.

Po prvním přezahu jsme nadšeni. Naglazujeme a opět šup do pece. Ježibaba měla na Jeníčka a Mařenku určitě méně rozpáleno. My jsme namačkali 1080 stupňů a po dvou dnech vytahovali krásné zvonivé ptáčky, misky, květiny, zápichy ... Je to vždycky překvapení. O to je otevření pece napínavější, zajímavější, plné očekávání. Nikdy přesně nevíme, jak se dílko s glazurami vypořádá, zda splní naše očekávání, nebo je předčí, nebo také ne. Úžasné jsou v glazování děti. Naprosto bezprostředně sáhly po sytých barvách, pokryly celé plochy ... a výsledek byl mimořádný. Ale ani dospělci se nenechali zahanbit, i když se drželi více při zemi.

S podzimem se s hlínou opět polaskáme – zastavíme se v letu a pod prsty budou vznikat hliněné andělé, figurky, zvonky, hvězdy ...

Děkuji panu řediteli z našeho dětského domova Mgr. Vilémovi Finkovi, který nám po letech vstřícně otevřel dveře a má zájem o propojení domova s obcí.

K jaru patří proutí. Při práci s ním se nám zamotaly ruce, prsty i mozkové závity. Ono uplést věnec, natož takovou pomlázku z osmi či devíti proutků s ozdobným „korbáčkem“ chce hodně trpělivosti. Zejména, když si proutky umanou a dělají si, co chtějí – krotí se, točí, praskají. Ale vyžrali jsme na ně!

Děkuji všem za účast a těším se na další společné tvoření.

Sousedské povídání s panem Františkem Lívancem

Pan Lívánek (1932) je druhým nejstarším občanem naší obce. Byl vždy vidět, svou aktivitou a elánem se zapsal do paměti řady z nás. Dnes žije v poklidu obklopen svou rodinou. Zdálo se mi prospěšné zachytit jeho vzpomínky na dobu minulou, ptal jsem se ho na první desetiletí jeho života na Zvíkově. Pan Lívánek se na Zvíkov přiznal. Bylo to v roce 1956. Vrátil jste se z vojny a po krátké době si vzal za ženu dceru manželů Kroužkových.

Začneme první otázkou. Jak vypadala vesnice v polovině 50.let?

V té době na Zvíkově mohli všichni soukromě hospodařit a téměř všichni chodili pracovat do lesa.

JZD tady nebylo?

Ne, vzniklo mnohem později, až v roce 1975. Pole obhospodařovalo JZD Oslov. V té době se povídalo, že Zvíkovské Podhradí bylo nejbohatší vesnicí na Písecku. Je pravdou, že se nám tu nevedlo nejhůř.

Čím to bylo?

Především, že všichni soukromničili, každý měl svůj grunt, tvrdě hospodařili od jara do zimy a také přece jenom na Zvíkově bylo hodně návštěvníků hradu. Hospodaření nebylo však bez problémů. Všichni jsme museli odevzdávat kontingenty – nejen mléko, vejce, obilí, také maso, dokonce i živý dobytek – prase, tele nebo krávu. Chodily kontroly, ale nemohu však říct, že byly jen přísné. Všechno bylo v lidech. Pamatuji si, že pan Keřka měl malé pole, musel odevzdat 50 kg obilí, které neměl, a vím, že mu to kontrolor odpustil. Na druhé straně, jak to chodí, jsem měl například větší problém s tím, že nemám nárok na rodinné přídatky, že žijeme společně s rodiči. Přitom, zcela pochopitelně, jsme měli každý svou domácnost, přesto se nám pokoušeli vzít těch 35,- Kč měsíčně.

Kolik to bylo peněz?

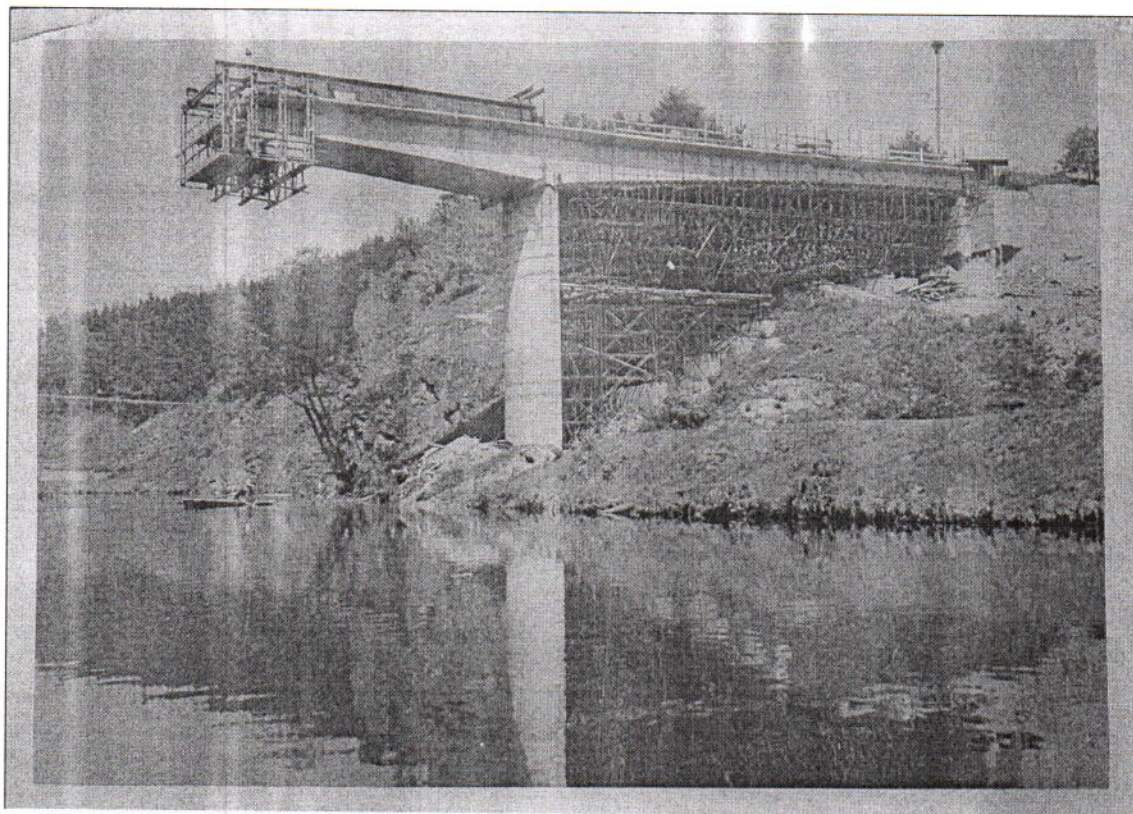
No, měsíční plat byl tehdy zhruba 900,- Kč. Tolik vydělával můj tchán, který pracoval jako cestář.

Jak vypadala tehdy naše vesnice?

Byla zde jen jedna silnice, žádné vedlejší cesty nebyly, všechna stavení byla podél silnice a za nimi byla pole. Na samotě u lesa byla schwarzenberská hájenka a myslím, že mimo stál dům rodiny Šnajdrů. Uprostřed vesnice byla základní škola ve zkonfiskované hospodě rodiny Kotků. Také rodině Kotápišů byla zkonfiskována ubytovna v jejich tehdejší hospodářství. To co bylo násilím sebráno, se vracelo někdy kolem roku 1964 – 66. Pamatuji si to, protože v té době jsem byl starostou, tajemníkem obce byl pan Bican. Pan Václav Říha (otec Karla) byl dlouho obecním pokladníkem. Doba v polovině 60.let se uklidnila, dá se říct, že se tu žilo klidně, že vše záleželo na lidech. Rád vzpomínám na přátelské sousedské vztahy. Mí nejbližší sousedé pan Severa a Blábolil mi nabízeli pomoc při různých pracích. Silnou pozici měl po dlouhou dobu pan Šnajdr, který se stal z knížecího hajného tajemníkem KSČ na okrese.

Koncem 50. let došlo k rozhodnutí, které výrazným způsobem změnilo podobu celé obce a její život. Začalo se stavbou mostů přes obě naše řeky.

Ano, k té obrovské změně došlo v letech 1959 -64. Původně se uvažovalo, alespoň tak jsem to slyšel, umístit mosty poblíž soutoku, tedy nedaleko hradu. Naštěstí bylo od toho upuštěno a stavba začala na dnešních místech. Na každém mostu jsou tři pilíře, které končí hlavou, na kterou se osadily vozíky pro letnou betonáž. Říkám to záměrně proto, že tato metoda stavby mostů byla dlouhou dobu považována jako evropský unikát.

Ano, to mohu potvrdit. Byl jsem svědkem několika exkurzí zahraničních architektů a stavebních inženýrů, účastníků vědeckých konferencí v Praze.

Stavba mostů zcela výrazným způsobem ovlivnila podobu obce. Mezi jiným byla postavena budova hotelu, policie a na bývalých tenisových kurtech vznikly dílny ministerstva vnitra. Přistěhovalo se sem mnoho lidí, řada z nich zde natrvalo zakotvila. Po čase si začali stavět nové domky. Policie postavila bytovku. Obec se výrazně rozrostla. Nemohu se také nezmínit, že s touto investicí byla nezbytně spojena výstavba silnice z Varvažova ke Kučeři. To bylo spojeno s obrovským kácením stromů. Nesmíme zapomenout, že bylo třeba odlesnit velkou plochu podél budoucích břehů jezera. A tak v té době jsme si mohli obstarat domů velké množství paliva.

Víme, že v historii obou našich řek hrálo zřetelnou úlohu plavení dřeva. Pamatujete si ještě na zdejší voraře?

Samozřejmě, na to nelze zapomenout. Určitě nejznámějším zvíkovským vorařem byl pan Josef Štofl, či ještě lépe řečeno jejich rod. Vím, že pan Matěj Štofl, dědeček dnešních sourozenců Štoflových, měl vrátenský patent již někdy od začátku minulého století a jeho syn začal vorařit kolem roku 1932. Vorařil spolu se svými sousedy, panem Kotrbáčkem,

Blábolilem, Františkem Matuškou a ke konci také s tehdy mladým Janem Říhou. Vím také od nich, že plavba ze Zvíkova do Prahy trvala podle stavu vody 2 – 4 týdny.

S řekou bylo také spojeno natáčení filmu „Plavecký mariáš“

Ano, to vím už jen z vyprávění. Bylo to v roce 1952. Do natáčení bylo zapojeno několik místních občanů, pan Josef Štofl dělal filmařům odborného instruktora, radil hostům jak se udržet na vorech během natáčení.

Jak vypadal v obci společenský život?

Bylo zde několik hospod, z nichž nejvyhlášenější byla hospoda U Smrtů. Tu vlastnil bratr dědečka Martiny Průšové. Uprostřed vesnice fungovala znárodněná hospoda U Váňů, která i v té době patřila Jednotě. Pořádali se zde různé zábavy, bály a také schůzky hasičů, Svazarmu atd. Bylo zde zpravidla vždycky veselo, často se zpívalo za doprovodu vyhlášeného harmonikáře pana Kotrbáčka.

Děkuji vám za rozhovor, ať vám i na dlouho zůstávají vzpomínky na veselá setkání se sousedy. Snad příště najdeme čas si popovídat o dalších osudech obce.

Rozhovor s panem Lívancem vedl Jindřich Žydek

JINDŘICH ŽYDEK

ODCHÁZENÍ

23.03.2019 odešel ve věku
nedožitých 70 let

pan Karel Kotápiš

V květnu loňského roku jsme se měli možnost se zastupiteli se zúčastnit slavnostního uvedení zlaté mince s motivem hradu Zvíkova vydané Českou národní bankou.

Autorem mince je přední český medailér Luboš Charvát.

„Zvíkov jsme do tematického cyklu Hradů nezařadili náhodou – tato raně gotická stavba je označována za „krále“ všech českých hradů. Kvůli poloze, která ze Zvíkova učinila nedobytnou pevnost, byly právě zde v dobách nebezpečí ukrývány korunovační klenoty. Hrad obývaly také naše přední šlechtické rody – Přemyslovci, Lucemburkové, Rožmberkové nebo Schwarzenbergové,“ řekl člen bankovní rady Vojtěch Benda.

Na lící straně mince dominuje fragment dřevorezby oltáře oplakávání Krista, který se nachází ve zvíkovské kapli sv. Václava. V horní části mince je umístěna kompozice heraldických zvířat z velkého státního znaku ve štítech. Při spodním okraji najdeme značku České mincovny. Na rubové straně mince můžeme vidět dvě raně gotické polévané dlaždice s motivem gryfa a lovecké scény. Mezi dlaždicemi najdeme štít s motivem labutě, který užívali páni ze Švamberka. Uprostřed mince se nachází koláž čtyř hradních objektů – zleva doprava jsou ztvárněny Hlízová věž, Písecká brána, věž Hláska a kaple sv. Václava. V levé části mince se nachází označení tematického cyklu; ročník ražby je umístěn pod zobrazením Písecké brány. Pod ním najdeme iniciály autora mince. V levé části mincovního pole je umístěn název státu.

Během ceremoniálu byla možnost mimo jiné pohovořit s členy bankovní rady v čele s jejím guvernérem Jiřím Rusnokem. Zajímavé a příjemné setkání, které dalo na chvíli zapomenout na všední starosti.

Josef Bárta

Jarní cena českých sládků

O posledním zimním víkendu se celé Zvíkovské Podhradí opět stalo evropským centrem malých pivovarů. Na pivovaře se konal již 13. ročník Jarní ceny českých sládků. Je to největší evropská soutěž v této kategorii v Evropě, kterou pořádá Pivovarský dvůr Zvíkov s Českomoravským svazem minipivovarů. Celá vesnice byla plně obsazena nejlepšími sládky a pivovarskými odborníky a pivovar doslova praskal ve švech.

Naše mezinárodní soutěž je určena pro minipivovary, výzkumné a školní pivovary a jejich pivní vzorky jsou zařazeny do 15 kategorií. Protože se jedná o soutěž českých sládků, jsou přednostně zařazeny typicky české kategorie ležáků, tedy světlé pivo výčepní, český světlý ležák, polotmavý ležák, tmavý ležák, speciální piva světlá, speciální piva tmavá, speciální piva polotmavá a speciální piva silná. Ze známých světových piv jsou to piva pšeničná, piva typu Pale Ale, piva India Pale Ale, piva India Black Ale, pšeničná piva silná, silná svrchně kvašená piva a piva typu Stout.

Piva hodnotilo 80 degustátorů v deseti základních degustačních komisích a čtyř finálových komisích. Organizátoři vybírají školené degustátory velmi pečlivě a ti degustují konsensuálním způsobem. Musí se tedy dohodnout, které pivo je natolik dobré a kvalitní, aby postoupilo do dalšího kola. Stejně tak se musí na závěr dohodnout, které pivo zvítězí. Finálové komise byly složeny z naprosto nezávislých členů nejen z velkých pivovarů (Budějovický Budvar, Platan Protivín, Holba Hanušovice, Staropramen), ale letos byl členem finálové komise i v této době nejproslulejší znalec světových piv Tim Webb. Ten se mimo jiné věnuje unikátní edici pivních průvodců po celém světě a je autorem uznávané publikace The World Atlas of Beer, která vyšla v devíti jazycích a více než deseti vydáních. Je porotcem Brussels Beer Challenge a řady dalších národních i mezinárodních degustačních soutěží. Naše akce byla prý pro něj velkým zážitkem.

Každým rokem se do soutěže přihlašuje větší počet pivovarů, s větším počtem vzorků, proto je akce již tradičně dvoudenní, aby bylo možné všechny vzorky zhodnotit. Letos se do soutěže přihlásilo rekordních 152 pivovarů s 637 vzorky piv. Na akci musí v zákulisí pracovat již více než 20 lidí, aby probíhala kvalitně a rychle. Vítězná piva jsou navíc analyticky kontrolována, aby odpovídala dané kategorii. V opačném případě jsou neodpovídající vzorky nemilosrdně a s ostudou diskvalifikována ze soutěže. V letošním ročníku se degustátoři shodli, že piva byla velmi kvalitní a vyrovnaná, což je pro pivovarské řemeslo velmi povzbudivá zpráva.

Součástí Jarní ceny českých sládků jsou i tradiční technické, technologické a legislativní vzdělávací semináře, o které byl letos opět enormní zájem, což svědčí o snaze minipivovarníků zvyšovat si svoje vzdělání a kvalifikaci a projevilo se to mimo jiné právě i na kvalitě piva. Kromě odborné dopolední části byl připraven i odpolední blok týkající se změn v rychle se měnící legislativě, včetně přednášek a besed s orgány státní správy. Za všechny přednášející bych jen zmínil vedoucí pracovníky výzkumu Výzkumného ústavu pivovarského a sladařského, největší odborníky z Chmelařského institutu ze Žatce, hlavní metodičku Státní zemědělské a potravinářské inspekce, hlavního metodika Generálního ředitelství cel a mnoho dalších. Návštěvou nás potěšila i výkonná ředitelka Českého svazu pivovarů a sladoven. Za těch více než deset let konání odborného semináře si tento na Zvíkově vybudoval své velké jméno a popularitu. Na rozdíl od jiných odborných seminářů, kterých je v tomto rozsahu jen velmi málo, má ten náš něco navíc. Přátelskou až téměř rodinnou atmosféru a velký zájem má o něj stále více přednášejících a také posluchačů z odborných kruhů. Témata jsou totiž vybírána co nejaktuálnější a povinností přednášejících je co možná nejsrozumitelnější podání. Není tedy divu, že přednáškový sál je téměř plně obsazen po celou dobu.

Kromě historické unikátnosti naší obce můžeme být všichni právem hrdi i na popularitu naší akce.

Všem spoluobčanům velmi děkujeme za spolupráci.

Vaši Pivovarští !!!

foto z degustace

Nová kniha o staré Otavě i Zvíkově

V říjnu tohoto roku vyjde nová kniha Zpívající řeka od Smetiprachu ke Zvíkovu, která bude vypravovat o staré řece Otavě a všech objektech, které zmizely pod vzdušnou hladinou Orlického jezera, ale nejen těch. Také o osadách kolem řeky a čilém turistickém ruchu v prvorepublikových dobách. A to se velmi dotýká Zvíkovského Podhradí, které letním hostům nabízelo celou škálu ubytování v několika penzionech nebo v soukromí i s patričním servisem stravování. Historie Zvíkova, starého městečka Podhrad, nově vzniklého Karlova a později Zvíkovského Podhradí je velmi bohatá a snažím se jí co nejlépe zachytit pomocí dostupných archivních dokumentů, odborné literatury, kronik, ale také vypravování pamětníků. Přináším malou ukázkou a pokud by chtěl ještě někdo přispět svými vzpomínkami či fotografiemi, velmi to přivítám. Muselo by to být ale ve velmi krátké době, protože kniha je již prakticky hotová ve stadiu korektur. Můžete se ozvat na telefon 608 115 439. Příjemné chvíle, které doufám strávíte nad novou knihou, vám přeje autorka Jarka Pixová.

Zvíkovský mlýn už má své dny sečteny

V roce 1900 došlo ke „střídání stráží“ a novým mlynářem, ale také posledním, se stal **Arnošt Pulz**. Když v roce 1918, přímo na Štědrý den zemřel, už ho nikdo nenahradil. Právě v tomto roce řádila na Zvíkovsku španělská chřipka, kdy zemřelo 49 lidí. Možná, že jednou z obětí byl i on. Mlýn byl stále v majetku knížete Schwarzenberga a činnost mlýna byla o dva roky později ukončena a mlýn zbourán. Sutiny zde byly patrné ještě o třicet let později. Lidé ze Zvíkovského Podhradí pak vozili melivo do šest kilometrů vzdáleného Šejharova mlýna na Červené.

Mlýn však nebyl zbouraný zcela. Zůstala obytná budova, kterou kníže využil k ubytování hajného. Pamětníci už spíše vzpomínají na paní Moučkovou, vdovu po hajném a její dvě děti – syna Ladislava a dceru Milenu. Hajný si prý přál syny, ale když přišlo na svět i děvče, naučil jí také střílet. Daruše Vodvářková, rozená Smrtová, z přívozu odnaproti, vyprávěla: „*Těhle chalupě se říkalo Schwarzenberský dům. Kníže v něm ubytovával své vysloužilé hajné s rodinou. Bydleli tam Moudrých a potom Moučkovi, staří i mladí. Jenže mladý Moučka, taky hajný, zemřel hodně brzy. Jeho manželka se starala o dvě malé děti, asi šestiletého Láďu a tříletou dceru Milenu. S Láďou jsme chodili do školy do Varvažova. Paní Moučková ho vždycky převážela na druhou stranu. Starý Moučka byl vysoký, mohutný a měl dlouhé prsty. Když si pověsil sako, měl ho až na zem. Nejdřív zemřela jeho manželka a pak i on. Zůstala tam vdova po mladém Moučkovi se dvěma dětmi. Tahle chalupa patřila k mlýnu a bylo to obytné stavení. Mlýn byl zbouraný, můj táta říkával, že v roce 1928, ale zůstala ještě stodola a maštale. Ještě tudy vedla mlýnská stoka, tvořil se tam takový ostrůvek.*

U paní Moučkové bývala starodávná pec. Ta zabírala čtvrt místnosti. Když jsme jeli s babičkou večer přes řeku krmít krávu s kýblem a teplým žrádlem, tak paní Moučková už čekala u dveří, abychom zašli na kus řeči. S babičkou si pak hrály záda u kamen a povídaly o starých věcech a my děti jsme seděly za pecí a hrály karty s jejich Láďou. Paní Moučková měla bratry ve Štědrónině u Šimsů. Jezdila tam velmi často a nejednou se vracela až za tmy, kdy šla s baterkou lesem a pak se buď sama převezla, nebo ji převezl strýc Věna. Když ti bratři přišli na konci války o život při potyčce s Němci, byla zrovna velká voda a nedalo se převážet. Víím, že jsem stála pod jezem a křičela přes ten hukot jezu na paní Moučkovou, že má zabité bratry. Ona, když nemohla přes přívoz, musela se do Štědrónína dostat autobusem přes Písek.“

Své vzpomínky přidala i sestra Blažena Dlouhá: „*Na Vánoce měli u Moučků vždycky obrovský vánoční strom a my jen malý. My ho vždycky obdivovali, byly na něm krásný čokoládový ozdoby. Jednou, když paní odešla, chtěli jsme ochutnat a zjistili jsme, že ty ozdoby jsou starý snad dvacet let. V těhle chalupě žili v jedné místnosti Moučkovi a v té druhé bydlel strýc Věna Smrt. Ta jeho místnost byla studená. On, když přišel domů, ohřál se u Moučků u kamen a pak šel rovnou do postele. Později byla na půdě zřízena turistická ubytovna, myslím, že byla sokolská, a strýc jí měl na starosti. Já jsem prala a žehlila povlečení.“*

PREVENCE NENÍ NIKDY DOST

Prevence je nedílnou součástí péče o zdraví. I když se cítíte zdraví, neměli byste zapomínat na preventivní prohlídky, které mohou odhalit závažná onemocnění ve stavu, kdy jsou léčitelná.

Máte nárok na:

- všeobecnou preventivní prohlídku u praktického lékaře 1x za dva roky (děti do 3 let u praktického lékaře pro děti a dorost častěji, od 3 let rovněž ve dvouletých intervalech)
- gynekologickou preventivní prohlídku každoročně od 15 let
- stomatologickou prohlídku 2x ročně (1 preventivní prohlídka podle vyhlášky a 1 tzv. pravidelná prohlídka)

Na preventivní prohlídky navazují tzv. Screeningové programy, které mají odhalit výskyt onkologických onemocnění v raném stádiu, kdy lidé nemají žádné příznaky či potíže.

V ČR existují 3 organizované programy Screeningu zhoubných nádorů:

- 1) Screening nádorů prsu prostřednictvím mamografie od 45 let 1 x za dva roky
- 2) Screening nádorů tlustého střeva a konečníku prostřednictvím testu na okultní krvácení do stolice od 50 do 55 let 1 x ročně, od 55 let 1 x za dva roky tento test nebo screeningová kolonoskopie 1 x za 10 let
- 3) Screening nádorů děložního hrdla prostřednictvím cytologického vyšetření stěru z děložního čípku od 15 let 1 x ročně

Z. ŠATNÁ

Řezat či neřezat

sekat nebo nesekat o víkendech? Toť dlouho probírané téma. V minulosti už o něm bylo psáno a své připomínky vneslo pár občanů i na veřejné schůzi. Závěr není jednoznačný. Jedni by o víkendu rádi v klidu relaxovali, druzí pod tíhou pracovních povinností údržbu svých pozemků jindy nemají šanci uskutečnit. Zastupitelstvo zatím k razantnímu řešení nepřistoupilo, což znamená, schválením příslušné vyhlášky. Právě také z toho důvodu, že není známa většina ani jednoho z názorů. Nabízí se také možnost referenda.

Osobně si myslím, že vše výše popsané je jen zbytečná administrativa, která v důsledku moc nevyřeší. Jestli by nebylo lépe pohovořit se svými nejbližšími sousedy a neodkladné hlučné práce společně prodiskutovat. Možná mi dáte za pravdu, že neděle by mohla být těchto činností ušetřena. Pojdme si toto nepsané pravidlo zkusit dodržovat a uvidíme po sezoně, jestli se situace změnila k lepšímu.

Přeji nám všem mnoho klidných nedělí.....

Josef Barta

NEJMILEJŠÍ KONCERT – soutěž dětí z dětských domovů

Tradičně se Nejmilejšího Koncertu účastníme v oboru umělecký přednes a neskromně, ale zaslouženě se musíme opět pochlubit, že v této kategorii s přehledem mnoho let vyhráváme první místo. Bylo tomu tak i letos, 11.4., ve Včelné.

Karinka Doubravová byla bezprostřední, přesvědčivá, naprosto bravurně zacházela s hlasem i mimikou.

Její malé vystoupení si můžete poslechnout v květnu v dětském pásmu ke Dni matek.

VZPOMÍNKA NA LÉTO (aneb Týden v Krakonošově zahrádce) *Karina Doubravová – 12 let, vlastní tvorba tetou učesaná*

Dveře se otvírají do léta. Slunce svítí, Krkonoš voní kvítí.
Zavřete oči, vůně luk, barev a pryskyřice sváže se náhle do kytice.
Bumbálka pevně stojí – vklíněna v smrků chvojí – vlídná i k těm, co se bojí.

Cestu vzhůru dávno známe, přeskakujem potůčky a svory – vítají nás s vlídnou tváří hory.

„Vincku, Kubo, Ančí!“ Sojka v jeřabinách jančí. A tam někde v hloubi skal, Krakonoš se zachechtal.

Rozcvičky ještě v bezvědomí, po ránu hřbety těžce se lomí.

Snídaně, a pak hned batoh na záda – pití, sváča, boty nazují – co zapomenu, nepotřebuji.

Vzhůru na Šerák! Zítra prý na Sněžku, než zakryje ji mrak.

Ruka svírá zprávu krátkou, zbývá víra, půjdem zkratkou. Že to omyl byl v té chvíli. To jsme ještě netušili.

Vzkaz lesu odeslán – zvláštní pocit – nikdo není sám. Důvěry hlas vláken jemných vyvedl nás z hlubin temných.

„Vincku, Kubo, Ančí!“ Sojka v jeřabinách tančí.

Večer v šeru, kruh uzavřen, zhodnotíme den. Šaman šalvěj pálí – dobré zůstává, zlé mizí v dáli.

Slova ve své moci mám, obraz hledá rám.

Bonga v rytmu duní, křehké tóny misek z Tibetu, kapky něžně šumí v deštné holi – vše se ztiší, vše přebolí.

Silné pouto soudržnosti dosud nepoznané. Důvěra rány hladí, jemné nitky lehce sladí – za druhého do ohně ruku dám.

Slova ve své moci mám – obraz hledá rám.

Octneme se v době dávné, kdy člověk přírodu si střežil, nepotřeboval mobil, aby přežil.

„Vincku, Kubo, Ančí!“ Sojka v jeřabinách tančí.

Jemný ševel listů stromů šeptá nám, že nastal čas jet domů.

Pozdrav Labi dám, naposled kérku omývám, tělo smočím – plamínky pod obočím. Kolotoč se točí, kus čistého nebe v očích.

„Vincku, Kubo, Ančí!“ Sojka naposled v jeřabinách tančí. A Krakonoš tam v hloubi skal za námi se dlouze dívá, zda dobré semínko v nás zanechal.

Díky Karinko

Helena Žydková Smolková

Eva Kadlčáková: O nekonečnosti úklidu

Asi abych přestala nosit čočky, pomyslela jsem si tento týden, když jsem už podruhé doma uklízela a nechápala, odkud se pořád bere tolik špíny! Možná by bylo lepší zbavit se těch dvou dioptrií na dálku a drobky na podlaze prostě nevidět. Oč by byl život snazší. Takhle jen pořád dokola šůruju a trvalý výsledek žádný.

Je to frustrující, ty domácí práce. Nikdy je nemáte hotové. Totiž hotové jste s nimi i z nich každou chvíli, ale přesto nikdy neskončí a vyžadují si novou a novou námahu, která - na rozdíl třeba od sportu - nečiní člověku žádnou radost. S výjimkou té, že je to hotové, ale u ošidnosti takového uspokojení už jsme byli...

Čili přemýšlela jsem nad tím, jak to udělat, aby se doma nedrobilo, nenosily se dovnitř kamínky na botách, nekapalo se nic po zemi, nesnášely se na ni moje vlasy, na nábytek aby nesedal prach, sanitární keramika aby měla samočistící funkci, nádobí aby se samo sdužovalo do dřezu a prádlo aby se samočinně vyžehlilo.

Vymyslela jsem několik řešení. Zaprvé nikoho k ničemu nepouštět, ideálně vůbec do bytu nevpuštít živou duši kromě mé, poněvadž bordel mi tam přece dělají zásadně ostatní! Ale to je blbost. Mám děti. Kam bych je asi vyhnala? A navíc: přece předčasně nezhygnu na osamění? Za to mi ten pořádek nestojí.

Zadruhé: více zapojit do úklidu ostatní členy rodiny. Ale to přesně vím, jak dopadne: neustále jim to budu muset připomínat, pořád je budu muset buzerovat, já budu za tu protivnou a zlou - a stejně budu mít nakonec pocit, že bych to sama udělala líp. Takže taky nic.

Zatřetí pořídím účinné pomocníky: myčku místo dřezu, sušičku místo žehličky, automatický vysavač s místem pod skříní. No, jenže to všechno já si už jednou vyzkoušela: do myčky budu muset kupovat drahé tablety. Věčně nám bude scházet nádobí. Věčně se budeme dohadovat, kdo ho z myčky vyndá. Přijdeme o půlku skleniček. A všechno, co je ze dřeva, z plastu, teflonu, smaltu či tenkého porcelánu stejně budu muset mýt v ruce.

Sušička je skvělý pomocník, ale o polovinu oděvů nás připraví, protože se z nich postupně stane prádlo dětské. Šmejdící luxík otrhá trásně z koberců, strhne dlouhou záclonu a ještě mu budeme muset odstraňovat vše z cesty a přenášet ho přes prahy, až si jednoho dne si uvědomíme, že se na to můžeme vyprdnout. Nemluvě o tom, kolik všechny tyhle srandičky stojí.

Takže: jednoduše vyplážnu z očí ty čočky. Svět se mi příjemně rozmaže, šmouhy splynou se vzorem podlah a vana sjednotí svůj tón. Nebudu si ničit lak na nehtech úklidovými prostředky a záda ohýbáním nad hadrem, koštětem a kýblem.

A nic mě nebude trápit. Možná smítka vyšlápnutá bosou nohou, ale tak prostě budu chodit v ponožkách! Návštěvy k nám postupně přestanou docházet a práce bude ještě míň. A až si v tom svém chlívěčku zestárnu, přestanou být vidět na podlaze i šedivé vlasy!

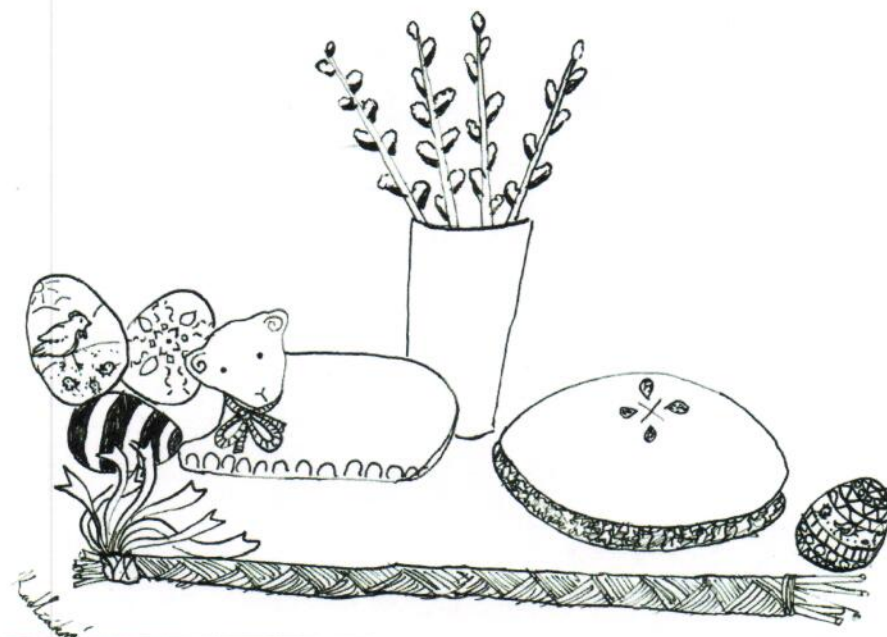
No, jenže: budu já na to mít odvahu?

...Přestat si ty vlasy barvit?!

MALÁ VÝTVARNICE

Na hradě je krásně, ale to všichni víme. Co nevíme je, že malá skoro jedenáctiletá hradní slečna Františka Kadlčáková moc hezky maluje.

Potěšte se s námi.

Naše dnešní receptura

Polévka ze zbytků pečeného kuřete

Tuto recepturu jsme pro vás vybrali záměrně. Je hloupou tradicí v našich domácnostech, že zbytky kostí, kůží a podřadných mas vyhazujeme. Ve francouzské kuchyni by se to nestalo. Tam je pořád na sporáku hrnec, ve kterém se tyto suroviny vyvařují spolu se zbytky zeleniny. Získaný vývar je základem pro přípravu řady jídel.

Receptura je trochu pracnější a vyžaduje lepší soustředění.

Suroviny pro 4 osoby:

kostra a zbytky pečeného kuřete

200 g čerstvě umleté strouhanky

80g sterilovaného nebo mraženého hrášku

50g másla

3 střední mrkve nakrájené na kousky

2 cibule nakrájené na hrubo

1 stroužek česneku nakrájený na plátky

malý svazek tymiánu svázaný nití

3 lžice šlehačky

2 lžice oleje

kůra a šťáva z 1 citronu

sůl a čerstvě mletý pepř

Příprava polévky:

1. Oberte zbytky masa z kuřete a dejte stranou, vložíme později do polévky. Zůstala-li vám kůže, nakrájejte ji. Kostí a kostru vložte do hrnce s 1 litrem vody a vařte na mírném ohni 60 – 90 minut. Potom sced'te přes jemné sítko. Nemáte –li chuť pokračovat, vlijte do sklenic s víčkem a zamražte. Za týden vám poslouží jako základ pro dobrou polévku.
2. Olej rozehřejte ve větším hrnci, vhod'te mrkev, cibuli a kuřecí kůži a restujte asi 10 minut. Na poslední 2 minuty přidejte plátky česneku. Zalijte vývarem, případně dolijte horkou vodou. Přidejte tymián, citronovou šťávu a kůru a nechte vařit 5 – 10 minut. Odstavte z plotny, vytáhněte tymián, přidejte smetanu a vše rozmixujte, dochu'te solí a pepřem.
3. Na konci přidejte hrášek a obrané maso, trochu prohřejte.
4. Máslo rozpust'te v menší pánvi a zasmahněte na něm strouhanku do světlehnědé barvy.
5. Podávejte polévku a strouhanku zvláš't. Každý stolovník si nabere sám. Nic se nestane, když strouhanku vynecháte.

a dolů k viaduktu. Ze stanice Písek-město drahou do Vlastce nebo Jetetic. Celkem jedenáct kilometrů.

21. **Tam tichou nad Lužnicí.** Cestu podnikneme z Písku přes Nové Dvory k rybníku Talínskému, kde na ostrůvku hnízdí hejna racků, a do Pasek, odtud lesem do Albrechtce. Místo památně kostelem a hřbitovem s nápisy a malbami ve výklencích hřbitovní zdi. Četně mohyl v okolí. Přes roklí potoka vystoupíme na návrší, tvořící ostroh do Vltavy, v němž je ukryta ves Neznašov (22 km). Zámek. Odtud po břehu Vltavy k nádraží v Týně nad Vlt. (3 km) a přes most do města. Z Písku jezdí do Týna autobus. Okresní město. Děkanský kostel sv. Jakuba, připomínaný již roku 1279, arcibiskupský zámek. Loděnice pro pramice, čluny a lodi. Z Týna nad Vltavou pokračujeme v cestě do Bechyně. Tábořskou silnicí dojdeme po 6 km k Židově strouze a podle toku se dáme až k ústí potoka do Lužnice (5 km), pak pěšinou podle řeky do Bechyně (407 m). Starobylé, rozkošně položené město nad řekou Lužnicí. Na náměstí chrám sv. Matěje (Brandlův obraz Sv. Tří Králů). Z náměstí vstupujeme branou na nádvoří zámku, odtud k novému zámku a další branou ku staršímu hradišti. Od zámku uličkou k Františkán-

skému klášteru na skalách nad řekou postavenému s kostelem Panny Marie. Diamantová klenba = vzácná památka architektonická = a Škrétův obraz. Město má zbytky starých bašt, z nichž nejzachovalejší je Katovna (Kohoutek), býv. celnice. Údolí Lužnice protíná nový, železobetonový most, 52 m vysoký, s něhož je nádherný pohled na údolí Lužnice a na město. Projektovatel ing. Dr. Viktora. Libušiny lázně, útlek reumatiků, s pramenem arseno-železito-lithiovým a vodoléčebným ústavem. Nová lázeňská budova má největší sál v městě. Krásná koupaliště v řece Lužnici, sokolská plovárna, lodičky, písková pláž. V městě je keramická škola, jejímž vlivem byla založena **továrna na uměleckou keramiku** »Keramické akc. společnosti«. Družstvo keramiků má tu kamnářskou továrnu v Zářechi. V městě letní byty a odborně vedené hotely. Rybolov a honitba. Návštěvníkům

Nejlepší růže celého světa

novinky i jiné, osvědčené a bohatě kvetoucí po celý rok, vám dodají
Melicharovy růžové školky v Bechyni

jiřiny, ovocné stromky, angrešt, rybíz, šerky, ozdobné keře atd. **Dobré zboží. Levné ceny.** Ceny zdarma a franko na požádání.

Bechyně naskytá se příležitost prohlédnouti si růžové plantáže p. Melichara, kde uvidíte nejlepší růže celého světa. Nové druhy zahradníků holandských, amerických, německých a francouzských i československé novinky se zde pěstují na celých lánech. Kdo uvidí, nezapomene a rád si zamluví do své zahrádky, co potřebuje. Školky jsou přímo za mostem proti nádraží a na požádání turistům vstup dovolen; prohlídka nezavazuje ke koupi. Vysvětlení a průvodce vám opatří závod velmi ochotně.

Z náměstí sestupujeme do Obůrky s pěknými procházkami. Z Bechyně přes Sudoměřice, Černickou oboru, založ. r. 1536 Petrem Vokem z Rožmberka. Měří 2068 ha a chová se v ní zvěř vysoká, černá a srnčí. Přístup dovolen dle značených cest. Po silnici ze Sudoměřic k záměcku a vlevo podle Vyhnanických rybníků do Vyhnanic a vlevo obloukem kolem myslivny Marunky (509 m) do Smolče a přes Černýšovice pěšinou k řece a po jejím levém břehu do Dobronic. Zbytky hradu zbudovaného v XV. stol. V obci starobylý kostel Panny Marie. K Příběnicům se dáme pěšinou po pravém břehu Lužnice (9 km). Hrad Příběnice byl založen v XIII. století Vítkem z Příběnic a roku 1259 se dostal v držení Voka z Rožmberka. Na hradě byl vězněn

král Václav IV. Za husitských válek zmocnil se hradu Tábor a v jeho pokojném držení zůstal až do r. 1437, kdy byl zpět vydán Rožmberkům. Od té doby hrad pustnul. Letní restaurace. Značenou cestou údolím Lužnice do **Tábora** (11 km). Celkem z Bechyně 39 km. Popis toku Lužnice je podán v oddílu: Vodní tury.

22. **Žižkova mohyla u Sudoměře.** Drahou z Jetetic nebo Vlastce do Ražic, odtud rybníčním krajem k **mohyle Žižkově** nad rybníkem Škaredým. Tu zvítězil Žižka 20. března 1420 nad »Železnými pány«. Přes Čejtice po silnici stihneme **Stěkeň** [416 m]. Zámek ze XVII. století s parkem. Kostel sv. Mikuláše se připomíná již v r. 1384. Mlýn patřil druhdy Kubikovi, jenž s bratřími kraje Prácheňského se odtrhl od českých bratří a utvořil Malou Stráňku [Amosence]. V obci pomník zakladatele agrárního hnutí Alfonse Šťastného a na hřbitově odpočívá spisovatel Karel Klostermann. Roku 1924 byly tu obnoveny pokusy s rýžováním zlata, z náplavů řeky Otavy. Přes Přestovice a Řepice po silnici dojdeme do **Strakonice** [396 m]. Z nádraží do města autobusové spojení. V městě hrad z XIII. stol. s kamenným stělem, na němž byla rozdávána »sladká kaše«, kostel sv. Markety. Z veřejných budov upoutá vedle

škola Obecný dům na Velkém náměstí se sgrafity Mikuláše Aleše a Spolkový dům, post. Sokolem. Na prostranství za mostem »Dubovec« pomník M. Jana Husa a v přírodě na Podskalí pomník Fr. Ladislava Čelakovského. Na Kalvárii, s pěknou vyhlídkou na město býval kostel sv. Kříže. Tu prý je pochován Švanda dudák. Strakonice měly několik továren na fesy, jichž výroba dnes poklesla. Továrny jsou nyní v jednu spojeny a vyrábějí pokrývky a zboží pletené. Za nádražím je zbrojovka. Zpět drahou přes Ražice nebo autobusem do Písku a ze stanice Písek – město do Vlastce nebo Jetetic.

23. **Blatná a k jezeru Labuť.** Drahou do Písku a autobusem do Blatné (439 m). Okresní město se zámek, oborou a bažantnicí. Děkanský chrám Nanebevzetí Panny Marie. U nádraží zahradnický velkozávod J. Böhma s vývozem růží. V okolí proslulé rybníkářství. K rybníku Labuť vypravíme se ze zastávky Závišín, odtud krásnou lesní krajinou na Drahenický Málkov, odbočíme vlevo podél Málkovského rybníka k myslivně a dále do Chobotu na rybníku Labuť, jenž se táhne odtud mezi vesnicemi Myšticemi a Střížovicemi v délce 3 km, a má 106 ha výměry. Zpět se dáme směrem jižním na Mireč s odbočkou vlevo do

64

Lučkovice pod Zelenou Horou (504 m), kde překročíme potok Kostratecký a po té podle Lomnice přes Neradov do Mírotic (16 km). Drahou přes Písek do Vlastce nebo Jetetic.

Červenský kostel

